

B I U L E T Y N
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 22 lutego 1950 | Nr 3 | Poz. 41—59

T R E Ś Ć:

41.

U C H W A Ł A
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1950 r.

w sprawie zasad finansowania inwestycji rolniczych spółdzielni produkcyjnych z P. I. na rok 1950.

1. W ramach limitów przewidzianych na finansowanie inwestycji spółdzielni produkcyjnych w Cz. 18 Dz. 41 P. I. na rok 1950 — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych przydziela:

I. Spółdzielniom produkcyjnym posiadającym ustawowe oświadczenie o celowości oraz Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Warszawie na rzecz organizowanych przez nią spółdzielni młodzieżowych — środki potrzebne na:

a) budownictwo zespołowe spółdzielni
b) zakup zespołowego inwentarza żywego
c) zakup maszyn i narzędzi rolniczych oraz innego martwego inwentarza gospodarczego
d) zakup środków transportowych trakcji motorowej i konnej
e) zakładanie specjalnych kultur roślinnych
f) likwidację odłogów
g) inwestycje związane z rybołówstwem
h) inne inwestycje

II. oraz poszczególnym członkom spółdzielni na:

a) budownictwo
b) zakup krów przez członków spółdzielni, nie posiadających krowy.

2. Celem szybkiego podniesienia produkcji rolnej oraz stworzenia silnych podstaw ekonomicznych spółdzielni produkcyjnych, a przez to podniesienie stopy życiowej ich członków, podejmowane inwestycje winny obejmować przede wszystkim cele produkcyjne.

Pomoc Państwa w formie przydzielonych środków inwestycyjnych przeznaczona być może wyłącznie na cele produkcyjne, zaś w zakresie inwestycji nieprodukcyjnych — wyłącznie na budownictwo członków spółdzielni. Budownictwo to korzystać może jednak z pomocy Państwa jedynie w wypadku niezbędnej potrzeby, zaopiniowanej zgodnie z pktem 7 nin. uchwały.

3. Planowanie i kontrola inwestycji spółdzielni produkcyjnej, bądź jej członków następuje na podstawie zatwierdzonych przez Ministerstwo R. i R. R. wniosków pomocniczych (odrębnie dla spółdzielni produkcyjnej i dla każdego z jej członków, ubiegającego się o kredyt) przesłanych do banku finansującego. (Wniosek spółdzielni produkcyjnej — zał. 1, wniosek członka spółdzielni — zał. 2).

W razie uzasadnionej potrzeby bank finansujący inwestycje upoważniony jest do udzielania spółdzielniom produkcyjnym wzgl. ich członkom zaliczek na inwestycje, objęte zatwierdzonymi wnioskami pomocniczymi. Wysokość zaliczek określa, stosownie do potrzeb, bank finansujący we własnym zakresie.

W zakresie planowanych inwestycji dokumentację techniczną stanowi w zasadzie zatwierdzony wniosek pomocniczy. Wyjątek stanowią inwestycje budowlane, na które

winna być złożona dokumentacja techniczna w zakresie ustalonym przez Ministra R. i R. R.

4. Inwestycje spółdzielni produkcyjnych, planowane w oparciu o pomoc P. I. na r. 1950 ze środków limitowanych (Cz. 18, Dz. 41) dokonywane być winny przy udziale środków własnych spółdzielni produkcyjnych w postaci robocizny nie-kwalifikowanej, podwód, część robocizny kwalifikowanej, gdy spółdzielnia rozporządza odpowiednimi fachowcami oraz, w miarę możności części kosztów materiałów, inwentarza i kosztów transportu kolejowego.

5. Ministerstwo R. i R. R. prowadzić będzie na podstawie zatwierdzonych pomocniczych wniosków spółdzielni produkcyjnych ewidencję środków własnych zadeklarowanych na inwestycje dokonywane z pomocą Państwa, które winny być z końcem każdego miesiąca zgłaszane wnioskiem Ministra Roln. i R. R. do Przewodniczącego PKPG celem włączenia ich do P. I. na rok 1950 jako środki nielimitowane, zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 22.12.1949 r. o planie inwestyc. na r. 1950 (§ 6-b).

Środki te zwolnione są od wpłat do banku.

6. W stosunku do spółdzielni produkcyjnych oraz ich członków inwestorem naczelnym, zatwierdzającym wnioski pomocnicze jest Ministerstwo R. i R. R. (Departament POM i Spółdzielczości Produkcyjnej).

W miarę zatwierdzania wniosków pomocniczych — Urzędy Wojewódzkie (Wydział POM i Spółdz. Produkc.) obejmą obowiązki i prawa inwestora głównego w stosunku do właściwych spółdzielni produkcyjnych.

7. Ustala się następujący tryb postępowania odnośnie wniosków pomocniczych:

a) opracowanie wniosku pomocniczego należy do Zarządu Spółdzielni. Agronom POM, a w razie jego braku agronom Państwowej Administracji Rolnej, instruktor rachunkowości CRS „S. Chł.“ oraz instruktor Budownictwa Wiejskiego udzielą Zarządowi pomocy technicznej przy opracowaniu wniosku. Jeśli wniosek obejmuje kapitalne remonty budynku, Instruktor Budownictwa Wiejskiego dołączy kosztorys wstępny oraz wykaz potrzebnych materiałów budowlanych. Wniosek pomocniczy uchwala Ogólne Zebranie członków spółdzielni produkcyjnej.
Właściwy agronom POM lub Państwowej Administracji Rolnej oraz instruktor rachunkowości CRS „S. Chł.“, a odnośnie budownictwa — również instruktor budownictwa wiejskiego, którzy obowiązani są brać udział w Zebraniu Ogólnym — stwierdzą równocześnie celowość gospodarczą wniosku i zgodność danych.
Uchwalony i zaopatrzony powyższymi opiniami wniosek, Zarząd Spółdzielni przesyła bezzwłocznie do Starostwa Powiatowego.
Oddział R. i R. R. Starostwa Powiatowego przesyła wniosek do Urzędu Wojewódzkiego w ciągu dni 3-ch od daty otrzymania wniosku.
Wydział POM i Spółdzielczości Produkcyjnej — Dział R. i R. R. Urzędu Wojewódzkiego w ciągu dni 3-ech opiniuje i przesyła wniosek ten do Ministerstwa R. i R. R. celem zatwierdzenia. W razie konieczności sprawdzenia wniosku w terenie, termin ten przedłuża się do dni 5-ciu.
Dep. POM i Spółdz. Produkc. Min. R. i R. R. zatwierdza i przesyła wniosek pomocniczy do Centrali Banku Rolnego najdalej w ciągu 3-ch dni od daty jego wpłynięcia. O ile zajdzie konieczność uzyskania dodatkowych danych w terenie, termin ten przedłuża się do dni 7-miu.

b) Przesłanie zatwierdzonego wniosku pomocniczego do Centrali Banku Rolnego jest równoznaczne z upoważnieniem spółdzielni produkcyjnej wzgl. członka spółdzielni do dysponowania środkami inwestycyjnymi w ramach limitu Cz. 18 Dz. 41 P. I. na r. 1950 — do wysokości wynikającej z zatwierdzonego wniosku pomocn.

c) O przyznanych środkach właściwy Oddział Banku Rolnego zawiadamia odnośną spółdzielnię produkcyjną (wzgl. jej członka), która z tą chwilą otrzymuje co do przyznanych jej środków wszystkie prawa i obowiązki upoważnionego do dysponowania środkami inwestora bezpośredniego.

d) Dokonywane wypłaty zaliczane będą bezpośrednio w ciężar limitu Cz. 18 Dz. 41 P. I. na r. 1950.

8. Min. Roln. i R. R. (Dep. POM i Spółdz. Produkcyjnej) poprzez Dep. Inwestycji obowiązane jest przesyłać z końcem każdego miesiąca do PKPG — Departament Inwestycji oraz Departament Rolnictwa i Leśnictwa zestawienie zatwierdzonych wniosków pomocniczych, z uwzględnieniem wysokości nakładów na poszczególne przeznaczenia w układzie regionalnym.

9. Środki bezzwrotne przewidziane w Cz. 18 Dz. 41 P. I. na rok 1950 przeznacza się wyłącznie na sfinansowanie kosztów nabycia rozpłodników dla gospodarstw zespołowych spółdzielni produkcyjnych w wysokości 50% ceny zakupu;

Środki zwrotne — na pozostałe cele wymienione w pkt. 1 nin. uchwały.

10. Koszty usług bankowych od wypłacanych środków limitowanych bezzwrotnych, jak również wysokość oprocentowania środków limitowanych zwrotnych — określa Minister Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG. Koszty bankowe od wypłaconych środków inwestycyjnych pobierane są w ciężar limitu inwestycyjnego.

11. Ustala się następujące warunki spłat środków zwrotnych udzielonych:

I. spółdzielniom produkcyjnym na:

a) budownictwo	30 lat,	w tym	6 lat	karencji
b) zakup koni i bydła	5 „	„	2 lata	„
c) zakup owiec i trzody	3 „	„	1 rok	„
d) zakup poz. inw. żyw.	3 „	„	1 rok	„
e) zakup inw. martwego	6 „	„	2 lata	„
f) sadownictwo	10 „	„	6 lat	„
g) warzywnictwo	4 „	„	1 rok	„
h) szklarnie	8 „	„	2 lata	„
i) użytki zielone	5 „	„	2 lata	„
j) silozy	4 „	„	1 rok	„
k) likwidacja odłogów	4 „	„	2 lata	„
l) rybołówstwo	4 „	„	2 lata	„

II. członkom spółdzielni na:

a) budownictwo	30 lat	w tym	6 lat	karencji
b) krowy	5 „	„	2 lata	„

Karencja nie zwalnia inwestorów wymienionych w pkcie I i II od płatności odsetek.

12. Budownictwo spółdzielni produkcyjnych oraz członków tych spółdzielni winno odpowiadać wymogom oszczędności zarówno w zakrecie użycia materiałów budowlanych i ograniczenia materiałów deficytowych, jak i w zakresie wykorzystania przestrzeni użytkowej.

Minister R. i R. R. zarządzi opracowanie w terminie do 15.2.1950 r. podstawowych projektów i kosztorysów typowych budynków gospodarskich i mieszkalnych, które będą w pełni odpowiadały powyższym założeniom.

13. Wykonawstwo robót budowlanych winno być w zasadzie przeprowadzone systemem gospodarczym. Budownictwo nowych osad spółdzielczych na obszarach niezagos-

podarowanych oraz budownictwo w innych szczególnych wypadkach może być dokonywane systemem zleconym za zgodą Ministra R. i R.R. wyrażoną w porozumieniu z Ministrem Budownictwa.

14. Minister Budownictwa zapewni wykonanie robót budowlanych zleconych w ciągu roku na zasadzie wniosku zatwierdzonego zgodnie z pktem 7 przez Min. R. i R.R.

15. Minister Roln. i R.R. określi zakres nadzoru nad wykonawstwem inwestycji budowlanych dokonywanych systemem gospodarczym.

16. Dla inwestycji budowlanych, które podejmowane będą na podstawie wniosków pomocniczych, zatwierdzonych na przestrzeni r. 1950, Minister R. i R. R. w porozumieniu z Ministrem H. W. i Ministrem Leśnictwa zapewni dostawę koniecznych inwestorom materiałów budowlanych, których uzyskanie lokalne jest niemożliwe — w miarę zatwierdzania wniosków.

17. Zasady i tryb składania sprawozdań rzeczowych i finansowych z dokonywanych w r. 1950 inwestycji spółdzielni produkcyjnych i ich członków — ustali w terminie do dn. 15.2.1950 r. zarządzenie Ministra R. i R.R. i Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG.

18. W wypadkach, w których niniejsza uchwała wymienia uprawnienia oraz obowiązki spółdzielni produkcyjnych oraz ich członków — odnośne przepisy dotyczą także Zarządu CRS „S.Chł.“ w Warszawie w zakresie jej działania na rzecz organizowanych przez nią spółdzielni młodzieżowych.

19. Zgodnie z wytycznymi niniejszej uchwały, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wyda stosowną instrukcję.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **H. Minc**

42.

UCHWAŁA
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 31 stycznia 1950 r.

w sprawie obniżenia wysokości składek na ubezpieczenia społeczne.

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala: Wysokość składek na ubezpieczenia społeczne obniża się
dla sektora państwowego o 1%
dla sektora społecznego o 0,75%

Z powyższej obniżki przypada:
1) W sektorze państwowym
na Fundusz Zasiłków Rodzinnych 0,5%
na Ogólny Fundusz Ubezpieczeń 0,5%
2) W sektorze społecznym
na Fundusz Zasiłków Rodzinnych 0,5%
na Ogólny Fundusz Ubezpieczeń 0,25%

Obniżka wysokości składek wchodzi w życie z dniem 1.I.1950 r. i ma zastosowanie poczynając od składek należnych za styczeń r.b.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **H. Minc.**

43.

UCHWAŁA
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 10 lutego 1950 r.

o programie prac statystycznych na r. 1950

W celu uzyskania danych niezbędnych dla: bieżącej i systematycznej kontroli wykonania Narodowego Planu Gospodarczego oraz zestawienia bilansu gospodarstwa narodowego, a w szczególności obliczenia wielkości, struktury i podziału produktu globalnego i dochodu narodowego, bilansu siły roboczej, jak również w celu usprawnienia metod zbierania materiałów statystycznych, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala następujący program prac statystycznych na rok 1950.

§ 1. W roku 1950 będzie prowadzona statystyka:
przemysłowa
rolna
handlu wewnętrznego
inwestycji
przedsiębiorstw budowlano-montażowych
zatrudnienia
łącznie z działami statystyki, o których mowa w § 8.

§ 2. Statystyka przemysłowa obejmie następujące badania:
1. charakter i forma prawna zakładów,
2. wielkość i wartość produkcji,
3. ilość i wartość zużytych surowców i energii,
4. koszty produkcji i wyniki finansowe,
5. majątek trwały, wyposażenie techniczne i zdolność produkcyjna,
6. zaopatrzenie materiałowe.

§ 3. 1. Statystyka rolna obejmie następujące badania:
1) powierzchnia użytków rolnych i zasiewów,
2) plony i zbiory,
3) pogłowie zwierząt gospodarskich,
4) produkcja zwierzęca i produkcyjność inwentarza żywego,
5) rybołówstwo słodkowodne,
6) mechanizacja rolnictwa,
7) warunki przyrodnicze i gospodarcze produkcji rolniczej,
8) rozwój spółdzielczości produkcyjnej,
9) kontraktowanie produkcji rolnej,
10) towarowość w gospodarstwach indywidualnych,
ponadto w zakresie gospodarstw władania publicznego:
1) obroty i towarowość,
2) zaopatrzenie w środki produkcji,
3) koszty produkcji,
4) wyposażenie techniczne.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego przedstawi Komitetowi Ekonomicznemu Rady Ministrów wnioski w sprawie rozbudowy i usprawnienia organizacji aparatu służącego potrzebom statystyki rolnej w terminie do 31.III.1950 r.

§ 4. Statystyka handlu wewnętrznego obejmie następujące badania:
1) charakter i forma prawna zakładów handlowych,
2) stan i rozwój sieci punktów sprzedaży, punktów skupu i magazynów,
3) obroty wg źródeł pochodzenia i kierunków zbytu,
4) skup,
a) produktów rolnych,
b) odpadków,
5) działalność w zakresie żywienia zbiorowego,
6) transport własny i obcy aparatu dystrybucyjnego,
7) koszty obrotu i wyniki finansowe.

§ 5. Statystyka inwestycyjna obejmie następujące badania:
1) wykonanie finansowe i rzeczowe planu inwestycyjnego,
2) inwestycje oddane do użytkowania,
3) stan dokumentacji inwestycyjnej,
4) ruch budowlany,
5) produkcja i obrót materiałów inwestycyjnych.

§ 6. Statystyka przedsiębiorstw budowlano-montażowych obejmie następujące badania:

1) charakter i forma prawna przedsiębiorstw budowlano-montażowych,
2) wykonanie planu produkcyjnego wraz z produkcją zakładów pomocniczych,
3) praca maszyn budowlanych i transportu,
4) zaopatrzenie i gospodarka materiałowa,
5) wyniki finansowe.

§ 7. Statystyka zatrudnienia i płac obejmie następujące badania:

1) charakter i forma prawna zakładów pracy,
2) stan zatrudnienia, czas przepracowany i dyscyplina pracy,
3) wydajność pracy,
4) płace, świadczenia socjalne i inne, fundusz nagród,
5) ruch pracowników,
6) współzawodnictwo, wykonanie norm pracy, wynalazczość i racjonalizatorstwo,
7) bezpieczeństwo i higiena pracy,

ponadto badania specjalne w zakresie:

1) wiek zatrudnionych, płeć, wysokość zarobków, ciągłość pracy oraz stan rodzinny,
2) wypadkowość, inwalidztwo,
3) świadczenia ubezpieczeń społecznych,
4) badanie spożycia i kosztów utrzymania,
5) pośrednictwo pracy i pośrednictwo nauki zawodu.

§ 8. Przedłuża się na rok 1950 program prac, ustalony uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 1949 r. w odniesieniu do statystyki: leśnej, komunikacji i łączności, handlu zagranicznego, cen, finansowej, samorządowej, akcji socjalnej, zdrowotności, opieki społecznej, oświaty i kultury, sądowej, ludności.

§ 9. 1. Formularze dotyczące statystyki przemysłowej, rolnej, handlu wewnętrznego, inwestycyjnej, przedsiębiorstw budowlano - montażonwych i zatrudnienia, o których mowa w §§ 2 — 4, § 5 pkt. — 1 — 3 oraz w §§ 6 i 7 zatwierdzi Przewodniczący Państwowej Komisji Planowawania Gospodarczego na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego może po porozumieniu z zainteresowanymi ministrami przedstawić Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wnioski o wprowadzeniu zmian do badań statystycznych, o których mowa w § 8.

§ 10. Zmiana formularzy, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 9, ust. 2 może być dokonana jedynie za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 11. Władze i instytucje, których dokumenty operatywne i sprawozdawczość służą bezpośrednio do opracowań statystycznych Głównego Urzędu Statystycznego, nie mogą przeprowadzać zmian formularzy tych dokumentów i sprawozdawczości, bez zgody Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 12. 1. Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz wydane na ich podstawie instrukcje Głównego Urzędu Statystycznego wprowadzają — w zakresie statystyki przemysłowej, rolnej i gospodarstw władania publicznego, handlu wewnętrznego, inwestycji, przedsiębiorstw budowlano-montażowych i zatrudnienia, sprawozdawczość statystyczną i ustalają jednostki sprawozdawcze, obieg formularzy, terminy, tryb sporządzania sprawozdań zbiorczych, oraz kontrolę czynności sprawozdawczych.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego przedstawi wnioski w sprawie zarządzeń, o których mowa w ust. 1 w terminie do dnia 15 lutego 1950 r. z wyjątkiem wniosku dotyczącego przedsiębiorstw budowlano-montażowych, który przedstawi do dnia 28 lutego 1950 r.

§ 13. Zarządzenia wydane w związku z realizacją programu prac statystycznych na rok 1950, ustalonego uchwałą KERM z dnia 31 stycznia 1949 r., dotyczące działów statystyki wymienionych w § 8, zachowują moc obowiązującą na rok 1950.

§ 14. Ministerstwa i inne władze centralne wydadzą bezzwłocznie zarządzenia niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszej uchwały i zarządzeń Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wydanych na podstawie § 12 ust. 1 uchwały, oraz zarządzenia co do kontroli ich wykonania.

§ 15. Główny Urząd Statystyczny wyda oprócz instrukcji, przewidzianych w § 12 ust. 1 uchwały, zarządzenia i dalsze instrukcje, niezbędne do wykonania programu prac statystycznych, należące do jego zakresu działania, jak również wystąpi do Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z odpowiednimi wnioskami prawodawczymi.

§ 16. Władze i urzędy państwowe oraz organy administracji gospodarczej mogą otrzymywać dla celów bieżącej działalności wtórniki lub wyciągi ze sprawozdań statystycznych za zezwoleniem Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w zakresie i trybie ustalonym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 17. Zobowiązuje się Państwową Komisję Planowania Gospodarczego do koordynacji i kontroli wykonania programu prac statystycznych na 1950 r.

§ 18. Wykonanie niniejszej uchwały zleca się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i właściwym ministrom.

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **H. Minc.**

44.

UCHWAŁA
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1950 r.

w sprawie tymczasowego ustalenia i podziału funduszu współzawodnictwa pracy na rok 1950

Do czasu ustawowego unormowania sprawy funduszu współzawodnictwa pracy, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Celem popierania rozwoju współzawodnictwa pracy i nagradzania pracowników wyróżniających się we współzawodnictwie, tworzy się w państwowych, samorządowych (komunalnych) i spółdzielczych przedsiębiorstwach fundusz współzawodnictwa pracy.

§ 2. Fundusz współzawodnictwa pracy wynosi 0,8% planowanego funduszu płac.

§ 3. Z funduszu współzawodnictwa pracy ustalonego w § 2 przelewa się:

a) 5% do dyspozycji Centralnej Rady Związków Zawodowych;
b) 20% do dyspozycji Głównych Komitetów Współzawodnictwa Pracy;
c) 75% do dyspozycji poszczególnych zakładów pracy.

§ 4. Kwotą wymienioną w § 3 pkt. a) dysponuje Centralna Rada Związków Zawodowych na następujące cele:

1) na nagrody pieniężne i rzeczowe dla pracowników w zakładach wyróżnionych we współzawodnictwie zakładowym, branżowym itp.;
2) na nagrody specjalne;
3) na akcję propagandową i organizacyjną.

§ 5. Kwotą wymienioną w § 3 pkt. b) dysponuje Główny Komitet Współzawodnictwa pracy na podstawie preliminarzy zatwierdzonych przez Centralną Radę Związków Zawodowych na następujące cele:

1) 60% na nagrody dla wybitnie wyróżnionych zespołów i grup we współzawodnictwie zespołowym, grupowym i międzyzakładowym;
2) około 20% na nagrody dla pracowników wybitnie wyróżniających się we współzawodnictwie pracy;
3) do 20% na propagandę i organizację współzawodnictwa.

§ 6. Kwotą wymienioną w § 3 pkt. c) dysponuje Zakładowy Komitet Współzawodnictwa pracy na podstawie preliminarzy zatwierdzonych przez Główny Komitet Współzawodnictwa pracy na następujące cele:

1) 70% na nagrody dla wyróżnionych w indywidualnym i zespołowym współzawodnictwie pracy.
2) około 20% na nagrody specjalne, gotówkowe bądź rzeczowe dla wybitnie wyróżniających się we współzawodnictwie pracy indywidualnym lub zespołowym;
3) do 10% na propagandę i organizację współzawodnictwa pracy.

§ 7. Kwota przewidziana w § 6 pkt. 1) powinna być wykorzystana w części wyrażającej stosunek liczbowy pracowników uczestniczących we współzawodnictwie indywidualnym i zespołowym do całości załogi. Kwoty niewykorzystane, pozostają do dyspozycji Głównego Komitetu Współzawodnictwa Pracy, który dysponuje nimi zgodnie z postanowieniami § 5.

§ 8. 1. Wysokość i ilość nagród w zakładzie pracy ustala Zakładowy Komitet Współzawodnictwa w porozumieniu z Dyrekcją Zakładu:

a) dla wyróżnionych we współzawodnictwie indywidualnym nagrody w granicach:
   I od 6.000 — 10.000 zł
   II od 3.000 — 6.000 zł
   III od 2.000 — 3.000 zł
b) dla wyróżnionych we współzawodnictwie zespołowym, lub dla całości zespołu, do zużytkowania wg uznania członków wyróżnionego zespołu.

2. Suma nagród w ramach współzawodnictwa indywidualnego i zespołowego w zakładzie nie może przekroczyć kwoty przewidzianej w § 6 pkt. 1) i 2).

§ 9. Wypłata nagród w zakładzie powinna nastąpić bezzwłocznie po ustaleniu i ogłoszeniu wyników współzawodnictwa pracy. Za gospodarowanie funduszem odpowiedzialne są Główne Komitety wzgl. Zakładowe Komitety Współzawodnictwa Pracy w ramach udzielonych im kompetencji.

§ 10. Szczegółowe instrukcje Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Centralnej Rady Związków Zawodowych unormują sposób dokonywania wypłat, oraz sprawozdawczość i kontrolę.

§ 11. Wykonanie powyższego zleca się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz poszczególnym ministrom.

§ 12. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1.I.1950 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczas wydane regulaminy i instrukcje odnoszące się do dysponowania funduszem współzawodnictwa pracy.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **H. Minc.**

45.

UCHWAŁA
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1950 r.

w sprawie maszyn statystyczno - biurowych systemu Hallerith, Powers, International i Bull.

1. Urzędy, Instytucje i przedsiębiorstwa samorządowe, oraz przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze, centrale spółdzielni, centrale spółdzielczo-państwowe i spółdzielnie obowiązane są sporządzić w terminie do dnia 1 kwietnia 1950 r. wykazy posiadanych maszyn statystyczno-biurowych systemu Hallerith, Powers, International lub Bull zarówno czynnych jak i zdekompletowanych, oraz części urządzeń elektrycznych do tych maszyn i przesłać do przedsiębiorstwa Polskie Towarzystwo Maszyn Biurowych sp. z ogr. odp. w Warszawie, przy ul. Szpitalnej 8.
2. Obowiązek przewidziany w pkt. 1 dotyczy również urzędów, instytucji oraz przedsiębiorstw państwowych i pod zarządem państwowym w odniesieniu do maszyn systemu International lub Bull oraz maszyn systemu Hollerith lub Powers, w których posiadaniu znalazły się po terminie przewidzianym na ich złoszenie w Uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1946 r.
3. Wykonanie czynności zleconych powołaną Uchwałą Komitetu Ekonomicznego R. M. z dn. 12.IV.1946 r. Centrali Eksploatacji Maszyn Statystyczno-Biurowych przechodzi na przedsiębiorstwa Polskie Towarzystwo Maszyn Biurowych sp. z ogr. odp. z siedzibą w Warszawie przy ul. Szpitalnej Nr. 8. W przypadku, gdy przedsiębiorstwo to ustali niewłaściwe użytkowanie lub niedostateczne wykorzystanie maszyn statystyczno-biurowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej wymienione w punkcie 1 i 2 wystąpi o przekazanie obiektów do swojej dyspozycji.
4. Przekazanie nastąpi w trybie ustalonym uchwałą Komitetu Ekonomicznego R. M. z dnia 27.V.1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, oraz uchwałą Rady Państwa z dn. 7.IX.1949 r. w sprawie przekazywania przedmiotów majątku trwałego pomiędzy urzędami, instytucjami i przedsiębiorstwami samorządowymi oraz pomiędzy nimi a urzędami, instytucjami i przedsiębiorstwami państwowymi. W przypadku, gdy przekazującym jest centrala spółdzielni, centrala spółdzielczo-państwowa lub spółdzielnia, przekazanie następuje na podstawie decyzji Centralnego Związku Spółdzielczego odpłatnie za cenę określoną wg zasad ustalonych w § 3 powołanej uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27.V.1949 r.
5. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **H. Minc.**

46.

UCHWAŁA
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1950 r.

w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1948 roku w sprawie finansowania inwestycji i rozliczeń z tytułu dostawy i robót inwestycyjnych przedsiębiorstw objętych systemem finansowym oraz zniesienia zaliczkowania przedsiębiorstw budowlanych i montażowych — na przedsiębiorstwa, na które zostały rozciągnięte z dniem 1.I.1950 r. zasady systemu finansowego.

Upoważnia się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do rozciągnięcia, zgodnie z pkt. 14 powołanej w tytule uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, jej mocy obowiązującej na przedsiębiorstwa włączane, na podstawie odrębnych uchwał Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, do systemu finansowego.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **H. Minc.**

47.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 24 stycznia 1950 r.

(znak BU2A-01-23/27)

w sprawie utworzenia Kierownictwa Nadzoru Budowy Bazy Rybackiej w Świnoujściu.

Celem zapewnienia wykonania planu inwestycyjnego odnośnie budowy bazy rybackiej w Świnoujściu, zarządza się w porozumieniu z Ministrem Żeglugi, co następuje:

§ 1. Tworzy się Kierownictwo Nadzoru Budowy Bazy Rybackiej w Świnoujściu, zwane w dalszej treści zarządzenia „Kierownictwem".

§ 2. Kierownictwo ma siedzibę w Świnoujściu.

§ 3. Zadaniem Kierownictwa jest koordynowanie prac wszystkich inwestorów uczestniczących w budowie bazy rybackiej w Świnoujściu, zgodnie z 6-letnim planem inwestycyjnym oraz nadzór nad terminowym i zgodnym z planem wykonywaniem tych prac, a w szczególności:

1) opracowanie harmonogramu wszystkich prac, związanych z budową Bazy Rybackiej w Świnoujściu, obowiązującego wszystkich inwestorów i wykonawców,
2) dopilnowanie terminowego wydania przez inwestorów zleceń na wykonanie wstępnych projektów, planów poszczególnych obiektów i zleceń wykonawcom,
3) koordynacja robót poszczególnych inwestorów w celu planowego i terminowego wykonania budujących się obiektów,
4) wydawanie poleceń na wykonanie projektów obiektów, mających ogólne znaczenie i dotyczących wszystkich inwestorów,
5) sprawdzanie, czy inwestorzy posiadają odpowiednie kredyty inwestycyjne na poszczególne lata w planie 6-letnim i pomoc w ich uzyskiwaniu,
6) nadzorowanie robót wykonywanych na terenie Bazy z kredytów Ministerstwa Żeglugi

§ 4. Kierownictwo składa się z kierownika Nadzoru Budowy Bazy Rybackiej w Świnoujściu, zwanego w dalszej treści zarządzenia „Kierownikiem" oraz podległego mu biura.

§ 5. 1. Kierownika powołuje i odwołuje Minister Żeglugi.

2. Kierownik działa zgodnie z dyrektywami Ministra Żeglugi i jest przed nim odpowiedzialny za właściwe wypełnianie swoich obowiązków.

§ 6. Wydatki kierownictwa pokrywane będą z rachunku narzutów administracyjnych w ramach kredytów inwestycyjnych Ministerstwa Żeglugi przeznaczonych na budowę Bazy Rybackiej w Świnoujściu.

§ 7. Kierownictwo działać będzie zgodnie z regulaminem nadanym przez Ministra Żeglugi w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z **E. Szyr**
MINISTER ŻEGLUGI **A. Rapacki**

48.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 stycznia 1950 r.

(znak TE1E-2-40/23)

w sprawie wprowadzenia i upowszechnienia metalizacji natryskowej.

Na podstawie § 3 pkt. 4 (lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. URP Nr 26 poz. 100), w celu unowocześnienia metod przeprowadzenia remontów i wykonywania produkcji w pewnych dziedzinach gospodarki drogą wprowadzenia i upowszechnienia metalizacji natryskowej zarządzam, co następuje:

§ 1. Należy zastosować pokrywanie metodą natryskową przedmiotów metalowych oraz innych przy:

a) regeneracji części zużytych,

b) poprawianiu i uszlachetnianiu powierzchni (lub warstw głębszych),
   1) uszczelnianiu spoin i styków,
   2) zalewaniu pęknięć, szczelin i pęcherzy odlewniczych,
   3) metalizowaniu wewnętrznym rur,
   4) natryskiwaniu powierzchni nośnych łożysk jednym lub kilkoma metalami,
   5) uszlachetnianiu powierzchni podlegających ścieraniu przez zwiększenie twardości lub porowatości (smarochłonności),

c) produkcji w przemyśle elektrotechnicznym:
   1) metalizowaniu węgli,
   2) tworzeniu przewodnictwa elektrycznego na materiałach izolacyjnych w szczególności dla zastąpienia złożonych układów połączeń przewodami,
   3) wyrobie płyt akumulatorowych, kondensatorów radiowych i oporników węglowych,
   4) dla ochrony przeciw prądom błądzącym.

d) stwarzaniu warstwy ochronnej dla zabezpieczenia przedmiotu przed korozją i rdzewieniem:
ochronie przedmiotów przed działaniem atmosferycznym, wysokich temperatur i gazów, wpływami wody słodkiej i morskiej, działalnością kwasów mlekowych i tłuszczowych lub ługów,

e) pokrywaniu przedmiotów niemetalowych i tkanin dla celów dekoracyjnych i ochronnych.

§ 2. Wymienioną w § 1 metodę metalizacji natryskowej należy stosować w następujących przemysłach i ich działach:

a) w przemyśle motoryzacyjnym ,głównie dla napraw,

b) w przemyśle taboru kolejowego i rzecznego, głównie dla napraw,

c) w przemyśle traktorowym i mechanizacji rolnictwa, głównie dla napraw,

d) w przemyśle maszynowym, głównie dla napraw,

e) w przemyśle elektrotechnicznym,

f) w przemyśle tele- i radiotechnicznym,

g) w przemyśle budowlanym,

h) w przemyśle chemicznym,

i) w przemyśle spożywczym i urządzeniach gospodarstwa domowego,

j) w konstrukcjach lądowych,

k) w konstrukcjach morskich,

l) przy fabrykacji odzieży ochronnej,

ł) w przemyśle artystyczno-zdobniczym.

§ 3. W celu wykonania postanowień § 1 i § 2 niniejszego zarządzenia Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego:

a) powierzy Głównemu Instytutowi Mechaniki (Instytut Metaloznawstwa i Obróbki) pieczę nad racjonalnym rozwojem stosowania metod, urządzeń i materiałów do metalizowania oraz przeprowadzenie prac naukowo-badawczych oraz zorganizowanie w Warszawie Zakładu Metalizacji Natryskowej na bazie istniejących prac,

b) spowoduje opracowanie instrukcji „O stosowaniu metalizacji natryskowej" obejmującej wszystkie dziedziny przemysłu ujęte w § 2, z uwzględnieniem technicznego sposobu metalizowania, regulaminu i warunków bezpieczeństwa pracy,

c) spowoduje opracowanie prototypów i uruchomienie produkcji krajowych pistoletów do metalizowania,

d) spowoduje ustalenie zapotrzebowania na pistolety natryskowe, stanowiska do piaskowania i aparaturę oraz materiały pomocnicze wymienione w § 3 w punktach f), g), i) zgodnie z instrukcją „O stosowaniu metalizacji natryskowej" (§ 3 p. 2),

e) wystąpi z wnioskami importowymi na rok 1950 na zakup potrzebnych metalizatorów w ilości ok. 20 — 25% faktycznego zapotrzebowania krajowego na pistolety dla celów szkoleniowych i produkcyjnych.

f) przystąpi do zorganizowania produkcji odpowiedniej ilości stacyjnych i przenośnych urządzeń do piaskowania dla przewidzianych do uruchomienia pistoletów natryskowych w roku 1950 i następnych latach oraz zabezpieczy potrzebną ilość piasku i śrutu węglikowego do piaskowania, butli do tlenu i acetylenu jak również wentyli redukcyjnych,

g) rozpocznie produkcję kalibrowanych drutów stalowych, drutów z metali kolorowych dostosowanych do robót natryskowych oraz drutów do natryskiwania łożysk stopowych,

h) zabezpieczy dostawy zaplanowanych dodatkowo ilości metali nieżelaznych i stalowych do produkcji drutów kalibrowanych,

i) ustali ilościowo kadry, jakie należy przeszkolić oraz sposób i formy nauczania,

j) ustali wysokość niezbędnych kredytów dla wykonania niniejszego zarządzenia.

§ 4. Wszystkie Ministerstwa, którym podlegają przemysły i ich działy wymienione w § 2 zgłoszą do dnia 15 marca 1950 r. Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego stan posiadania i zapotrzebowania na sprzęt, materiały oraz kadry personelu wykonawczego i instruktorskiego. Niezależnie od dotychczasowego przeznaczenia zgłoszonym sprzętem dysponować będzie Centralne Biuro Obrotu Maszynami w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu Ciężkiego i Państwową Komisją Planowania Gospodarczego — Departament Techniki.

§ 5. Wszystkie Ministerstwa, którym podlegają przemysły i ich działy wymienione w § 2 uzgodnią z Min. Przemysłu Ciężkiego sprawę szkolenia kadr z tym, ażeby przystąpić do stosowania metalizacji natryskowej natychmiast po otrzymaniu pistoletów, materiałów i urządzeń do piaskowania, stosując w pierwszej kolejności pracy regenerację odpowiednich części w taborze kołowym i pływającym, w sprzęcie budowlanym, w maszynach i urządzeniach rolniczych.

§ 6. Zainteresowane Ministerstwa wydadzą odpowiednie zarządzenia w celu wykonania wskazówek i poleceń zawartych w instrukcji Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego „O stosowaniu metalizacji natryskowej", opracowanej na podstawie § 3 punkt b) niniejszego zarządzenia.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z **E. Szyr**

49.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 31 stycznia 1950 r.

(znak INON-02-08/18)

w sprawie wyłączenia kapitalnych remontów z zakresu działalności służby inwestycyjnej.

W związku z Uchwałą KERM z dnia 12.IV.1949 odnośnie zasad finansowania kapitalnych remontów w 1950 r. oraz z uwagi na ścisły związek kapitalnych remontów z działalnością eksploatacyjną i planowaniem produkcji zarządzam:

§ 1. Planowanie i nadzór nad realizacją kapitalnych remontów nie wchodzi w r. 1950 w zakres działalności inwestycyjnej. Ministerstwa i władze naczelne wydadzą w swoim zakresie zarządzenia, ustalające wyłączenie agend planowania, realizacji, nadzoru i sprawozdawczości kapitalnych remontów z zakresu działalności służby inwestycyjnej w podległych im przedsiębiorstwach objętych systemem finansowym. W zarządzeniach tych, które winny być uzgodnione z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego, należy określić, jakie komórki organizacyjne Ministerstw lub władz naczelnych oraz podległych im jednostek wykonywać będą wyżej wymienione funkcje w zakresie kapitalnych remontów.

§ 2. 1. Projekty ogólnych wytycznych i instrukcji w przedmiocie kapitalnych remontów opracuje Departament Techniki PKPG w porozumieniu z właściwymi departamentami PKPG.

2. Koordynację wydawanych przez poszczególne Ministerstwa i władze naczelne szczegółowych instrukcji technicznych powierza się właściwym departamentom PKPG.

§ 3. Ministerstwa i władze naczelne prześlą do dnia 25 lutego 1950 r. sprawozdanie z wykonania niniejszego zarządzenia, odpisy wydanych zarządzeń oraz wnioski co do unormowania spraw objętych niniejszym zarządzeniem.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z **E. Szyr**

50.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO oraz MINISTRÓW GÓRNICTWA I ENERGETYKI I PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 3 lutego 1950 r.

(PRIV — K6/26)

w sprawie powołania Komitetu Koordynacyjnego Przemysłu Koksowniczego.

W celu usprawnienia działania i rozbudowy przemysłu Koksowniczego zarządza się co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego PKPG Komitet Koordynacyjny Przemysłu Koksowniczego, zwany w dalszym ciągu Komitetem.

§ 2. Celem Komitetu jest koordynowanie i usprawnienie działalności i rozbudowy przemysłu koksowniczego.

§ 3. Zadaniem Komitetu jest:

1) wstępne ustalanie wytycznych oraz opracowywanie wniosków dotyczących organizacji, postępu technicznego, modernizacji i rozbudowy przemysłu koksowniczego, półkoksowania węgla kamiennego i brunatnego, przeróbki łupków bitumicznych oraz planowania produkcji z punktu widzenia potrzeb kraju i eksportu,

2) opracowywanie wytycznych i wniosków w zakresie gospodarki węglem koksującym oraz podziału produkcji,

3) wstępne ustalanie wytycznych oraz opracowywanie wniosków dotyczących spraw związanych z produkcją, rozprowadzeniem i zbytem gazu koksowniczego.

4) składanie wniosków w sprawie racjonalnego rozdziału kwot inwestycyjnych, opiniowanie planów inwestycyjnych i kontrola wykonania tych planów,

5) składanie wniosków dotyczących cen na produkty koksownicze i opiniowanie umów sprzedaży tych produktów,

6) opiniowanie, zgodnie z zatwierdzonymi planami, spraw dostaw surowych produktów węglopochodnych dla dalszej przeróbki oraz dostaw materiałów pomocniczych,

7) koordynowanie prac poszczególnych instytutów i laboratoriów badawczych w dziedzinie zagadnień koksowniczych,

8) wgląd w działalność specjalnych przedsiębiorstw projektujących oraz wykonujących urządzenia dla koksowni,

9) prowadzenie badań statystycznych oraz sprawozdawczości z zakresu działalności przemysłu koksowniczego,

10) nadawanie właściwego kierunku technicznego szkolnictwu zawodowemu w zakresie koksownictwa drogą opiniowania programów szkolnych oraz współpracy z organami szkolnictwa,

11) podejmowanie inicjatywy w dążeniach do podniesienia wyników produkcji przemysłu koksowniczego pod względem technicznym i gospodarczym jak również opiniowanie dla Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wszystkich zagadnień dotyczących koksownictwa.

§ 4. W związku z wykonywaniem zadań określonych w § 3 Komitetowi przysługuje prawo wglądu we wszystkie dane dotyczące produkcji i stanu poszczególnych koksowni, jak również innych przemysłów w zagadnieniach związanych z koksownictwem.

§ 5. 1. W skład Komitetu wchodzą jako członkowie przedstawiciele wyznaczeni przez:

Przewodniczącego PKPG — w liczbie 1
Ministra Górnictwa i Energetyki — w liczbie 1
Ministra Przemysłu Ciężkiego — w liczbie 1
Ministra Górnictwa i Energetyki spośród pracowników przedsiębiorstw i instytucji związanych z zagadnieniem koksu i produktów pochodnych— w liczbie 4
Ministra Przemysłu Ciężkiego spośród pracowników przedsiębiorstw i instytucji związanych z zagadnieniem koksu i produktów pochodnych — w liczbie 4.

2. Przewodniczącego Komitetu wyznacza Przewodniczący PKPG.

§ 6. Komitet może powoływać Komisje dla poszczególnych zagadnień, związanych z pracami Komitetu.

§ 7. Nadzór nad pracami Komitetu sprawuje Przewodniczący PKPG, któremu Przewodniczący Komitetu składać będzie sprawozdania z prac Komitetu w terminach odrębnie ustalonych.

§ 8. Wydatki Komitetu pokrywane będą z budżetu PKPG.

§9. Regulamin wewnętrzny Komitetu nada Przewodniczący PKPG.

§ 10. Komitet winien ukonstytuować się w ciągu 2 tygodni od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia, a w ciągu 4 tygodni przedstawić Przewodniczącemu PKPG projekt regulaminu wewnętrznego oraz preliminarza wydatków.

§ 11. 1. Rozwiązuje się Komitet Opiniodawczy Przemysłu Koksowniczego powołany Zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 5 stycznia 1946 r. Nr G.M.-c/9/46.

2. Likwidację Komitetu Opiniodawczego Przemysłu Koksowniczego powierza się Przewodniczącemu tego Komitetu ob. inż. D. Krupińskiemu, który w terminie do dnia 31 marca 1950 r. przekaże protokólarnie sprawy i akta Komitetowi Koordynującemu Przemysłu Koksowniczego.

§ 12. Z dniem podpisania niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu z dnia 5 stycznia 1946 r. Nr G.M.-c/9/46.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z **E. Szyr**

MINISTER PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO **K. Żemajtis**

MINISTER GÓRNICTWA I ENERGETYKI **R. Nieszporek**

51.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 22 lutego 1950 r.

(znak KL4B-06-3/11/32)

w sprawie zmiany zarządzenia Przewodniczącego PKPG o powołaniu Komisji do spraw etatów samochodowych.

W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) znak KL4B-06-3/11 z dnia 25 stycznia 1950 r. w sprawie powołania w PKPG Komisji do spraw etatów samochodów wprowadza się następujące zmiany w § 3-cim:

— dotychczasowa treść oznacza się jako ust. 1 skreślając jednocześnie wyrazy „Najwyższej Izby Kontroli“

— dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „Do prac Komisji należy stale zapraszać przedstawiciela Najwyższej Izby Kontroli“.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z **E. Szyr**

52.

PISMO OKÓLNE nr 1 PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT CEN, KOSZTÓW I ROZLICZEŃ

z dnia 6 lutego 1950 r.

(znak CE8B-51-28)

w sprawie odsetek, prowizji i opłat bankowych.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego podaje poniżej do wiadomości obowiązujące stawki odsetkowe, prowizyjne i opłat od czynności bankowych ustalonych zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1950 r. Nr D.VII.692/9/50 z ważnością od dnia 1 stycznia 1950 r.

I. Odsetki od kredytów obrotowych.

1. Kredyty normatywne	2%
2. Kredyty specjalne, sezonowe, inkasowe, importowe i eksportowe	4%
3. Przy udzielaniu kredytów na finansowanie zapasów lub akcji, które mają specjalne znaczenie dla gospodarki narodowej, mogą banki za zezwoleniem Min. Skarbu stosować ulgową stopę procentową	1 do 2%
Przewidziane w pkt. 1 oprocentowanie kredytów normatywnych dotyczy tych kredytobiorców, których normatywy zostały ustalone i zatwierdzone. W braku zatwierdzenia normatywów stosowana jest stawka ogólna	4%

II. Odsetki i prowizje, pobierane przy finansowaniu inwestycyj.

1. Środki limitowane bezzwrotne podlegają jednorazowej opłacie w wysokości . .	1%
2. Środki nielimitowane inwestorów podlegają jednorazowej opłacie w wysokości	1%
3. Kredyty bankowe na środki limitowane zwrotne udzielane:	
a) spółdzielniom produkcyjnym wiejskim	1%
b) na budownictwo indywidualne wiejskie	2%
c) członkom spółdzielni produkcyjnych wiejskich na zakup inwentarza . .	3%
d) pozostałym inwestorom	4%

III. Opłaty za inne czynności bankowe.

W celu ujednolicenia we wszystkich bankach stawek prowizyjnych i opłat przy innych czynnościach bankowych ustalono wniosek Międzybankowej Komisji dla spraw, związanych z usprawnieniem obrotu bezgotówkowego przy Narodowym Banku Polskim następujące stawki i opłaty:

A. **Obrót pieniężny.**

	stawka	minimum	maksimum
1. Wymiana biletów bankowych uszkodzonych wskutek normalnego zużycia, odpowiadających wymogom § 2 rozp. Min. Skarbu z dn. 22.6.46 r. (Dz. U. RP Nr 34, poz. 212)	bezpłatnie		
2. Dokonywanie wpłat w kasach wieczorowych lub w skarbcach nośnych	„		
3. Inkaso utargu własnym taborem	opłaty w ramach kosztów własnych		
4. Za wynajem portfelu do skarbca nocnego miesięcznie od sztuki	zł. 500		
5. Wpłaty i przelewy na miejscowe i zamiejscowe rachunki we własnych Oddziałach lub innych bankach	bezpłatnie		
6. Wypłaty gotówkowe z rachunków	„		
7. Przy wypłacie gotówkowej przelewu, dokonywanej na rzecz odbiorcy, nie posiadającego rachunku, pobiera się od odbiorcy	1%	zł. 50	
8. Zwrot przelewu z powodu niepodjęcia lub braku dyspozycji od nieposiadacza rachunku	bezpłatnie		
9. Za telekomunikacyjny przelew bez względu na kwotę stawki zryczałtowanej:			
a) telegraficzny zwykły	zł. 200		
b) telegraficzny pilny lub nadany telefonicznie	zł. 400		
10. Za podanie w treści telegramu (poza adresem, numerem, kluczem, kwotą, zleceniobiorcą i zleceniodawcą) bliższego określenia celu lub tytułu przelewu dodatkowego:			
a) przy telegraficznym zwykłym	zł. 50		
b) przy telegraficznym pilnym lub nadawanym telefonicznie.	zł. 100		
11. Za przelew wykonany telefonicznie za pośrednictwem międzymiastowej automatycznej lub przy przelewach telefonicznych wykonywanych pomiędzy oddziałami banków w tej samej miejscowości	zł. 100		
12. Za sporządzenie — na żądanie klienta — dodatkowej kopii wyciągu i dokumentu, od arkusza	zł. 50		

B. **Operacje walutowe i zagraniczne.**

	stawka	minimum	maksimum
1. Inkaso Podawcom krajowym			
a) Za inkaso dokumentów towarowych i innych	1%	zł 100 od sztuki	

	stawka	minimum	maksimum
b) Za zwrot dokumentu nieinkasowanego		zł 200	
Poza tym ad a) i b) liczy się koszty przesyłki pocztowej i koszty korespondenta zagranicznego.			
Podawcom zagranicznym			
c) Za inkaso czeków i weksli	½%	zł 200	
d) Za inkaso dokumentów towarowych	1%	zł 500	
e) Za zwrot dokumentu niezainkasowanego		zł 200	
Zleceniodawcom zagranicznym:			
d) Za potwierdzenie otwarcia akredytywy — za każde rozpoczęte 3 miesiące	1%	zł 500	
Za przedłużenie okresu ważności akredytywy (o ile przekracza okres 3 miesięcy) liczy się prowizję od salda niewykorzystanej akredytywy			
e) Za polecenie awizowania akredytywy lub otwarcia akredytywy niepotwierdzonej	½%	zł 500	
f) Za podwyższoną kwotę akredytywy	1%	zł 500	
g) Za każdą zmianę warunków akredytywy również przedłużenie ważności akredytywy w ramach okresu 3 miesięcy		zł 500	
h) Za wypłatę z akredytywy	1%	zł 500	
Poza tym ad d)—h) liczy się rzeczywiste koszty przesyłek pocztowych i ew. koszty depesz.			
4. Różne zlecenia:			
a) 1) Za wypłatę uwarunkowaną przedłożeniem dokumentów liczy się zleceniodawcy	1%	zł 500	
2) Za wypłatę uwarunkowaną przesłaniem korespondentowi zwrotnego pokwitowania dokonanej wypłaty liczyć zleceniodawcy	½%	zł 200	
Poza tym od korespondenta zagranicznego liczy się rzeczywiste koszty przesyłek pocztowych.			
b) Za przekazy za granicę z rachunków w walutach zagranicznych:			
1) listowne	¼%	zł 200	
2) telegraficzne oraz ad 2) koszty depeszy.	¼%	zł 400	

	stawka	minimum	maksimum
c) Za przesyłkę do korespondenta dokumentów za wyeksportowany towar, gdy Bank nie może pobrać od korespondenta prowizji od wypłaty z tyt. akredytywy (p. 3, h) liczy się eksporterowi prowizję jak od inkasa dokumentów towarowych	1%	zł 100	
Poza tym pobiera się rzeczywiste koszty przesyłek pocztowych i ew. koszty depeszy.			

C. Depozyty.

	stawka	minimum zł	maksimum zł
	w stosunku rocznym		
1. Z administracją.			
a) Papiery wartościowe lub dowody stwierdzające jakąkolwiek należność pieniężną	5%	zł 500	
b) bilety skarbowe	1%	zł 100	
2. Bez administracji (depozyty zwykłe):			
a) otwarte			
1. papiery wartościowe lub dowody stwierdzające jakąkolwiek należność pieniężną	2%	zł 200	
2. bilety skarbowe	1/2%	zł 100	
b) zamknięte (w miarę wolnego miejsca w skarbcu)			
1. pakiety (koperty zalakowane itp.)	od szt. zł 500		
2. skrzynki opieczętowane lub zaplombowane, worki do 10 kg wagi i wielkości do 30 cm	od szt. zł 1.000		
3. skrzynki i worki jw. do wagi 25 kg i wielkości do 60 cm	od szt. zł 2.000		
4. skrzynki i worki jw. do wagi 50 kg i wielkości do 80 cm	od szt. zł 4.000		
5. otwarcie depozytu zamkniętego	bezpłatnie		
3. Tymczasowe (przejściowo bezumowne)			
a) do 3 miesięcy	bezpłatnie		
b) powyżej 3 miesięcy	jak w pkt. 2		
4. Na zabezpieczenie	bezpłatnie		
5. Depozyty bankowe składane przez banki:			
a) duplikaty kluczy od własnych zamknięć skarbcowych	bezpłatnie		
b) walory, których złożenie wynika z operacji finansowych między bankami	bezpłatnie		
6. Skrytki i skarbce nocne. W zależności od rozmiaru skrytki w stosunku rocznym (minimum ¼ opłaty rocznej)	zł 2.000 do 8.000		

Uwaga: ad 1., 2., 3. i 4.

Prowizję oblicza się w stosunku rocznym od wartości minimalnej papierów, dowodów lub zadeklarowanej wartości. Jeżeli przypadająca do zapłaty prowizja depozytowa

od przedmiotów wartościowych, złożonych w formie depozytu zamkniętego jest niższa od ewent. przypadającej do zapłaty prowizji, obliczonej wg stawek dla depozytów otwartych, należy ją obliczyć wg tych ostatnich stawek. Prowizję pobiera się z góry co najmniej za kalendarzowy okres kwartalny.

Minimum stawki pobiera się bez względu na okres przechowania. W przypadku likwidacji depozytu najpóźniej w ciągu 10 dni po terminie, do którego opłatę uiszczono, nie pobiera się prowizji za okres bieżący.

Bezpłatnie przechowuje się składane przez banki: a) duplikaty kluczy od własnych zamknięć skarbcowych, b) walory, których złożenie wynika z operacji finansowych między bankami.

D. **Gwarancje.**

	stawka	minimum	maksimum
1. Za Centrale i Biura Handlu Zagranicznego wobec zagranicznych banków lub dostawców z tytułu zapłaty w terminie należności za importowane towary zgodnie z Instrukcją Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG z dn. 7 lipca 1949 r.:			
a) Jednorazowa opłata za wystawienie listu gwarancyjnego: ważnego nie dłużej niż 1 rok		zł 15.000	
przy ważności dłuższej — za każde całe lub rozpoczęte półrocze		zł 5.000	
b) Jednorazowa opłata za awalizowanie weksli: poręczonych na okres nie dłuższy niż 1 rok za pierwszy odcinek		zł 5.000	
za każdy z następnych 29 odcinków po		zł 1.000	
za każdy z odcinków dalszych po		zł 500	
Przy poręczaniu za okresy dłuższe niż przeciąg 1 roku do powyższych stawek dolicza się ¼ ich wysokości za każde następne całe lub rozpoczęte półrocze.			
2. Za Centrale i Biura Handlu Zagranicznego wobec zagranicznego odbiorcy za terminowe dostarczenie towarów oraz za dotrzymanie warunków umów itp. — jednorazowa opłata za wystawienie listu gwarancyjnego z terminem do 1 roku		zł 25.000	
Za każdy rok gwarancji, wybiegający terminem ważności ponad 1 rok		zł 15.000	
3 Ewentualne gwarancje za przedsiębiorstwa gospodarki drobnotowarowej wobec instytucyj i przedsiębiorstw państwowych	2—3%		

E. **Czynności komisowe.**

	stawka	minimum	maksimum
1. Inkaso faktur (w ramach uchwały KERM z dnia 20.5.47), bez względu na miejsce płatności od sztuki	zł 100		
Inkaso dokumentów (weksle, czeki i inne dokumenty) — od dokumentu plus koszty ewent. przesyłki poleconej lub wartościowej, koszty protestu, koszty zleconej rozmowy telefotelefonicznej lub telefonogramu	zł 100		
Prowizję pobiera bank. podawcy.			
2. Inkaso towarowe — od fakturowej wartości towaru:			
bank podawcy	1%	zł 100	
bank inkasujący	2%	zł 200	

F. **Akredytywy krajowe.**

	stawka	minimum	maksimum
Gotówkowe i towarowe:			
a) od otwarcia akredytywy	zł 500		
b) od każdej wypłaty	2%	zł 200	zł 2.000

Przy czym prowizje od otwarcia otrzymuje bank zlecający, a prowizje od wypłaty — bank wykonujący akredytywę.

G. **Przekazy bankowe**

	stawka	minimum	maksimum
Od przekazów bankowych i zleceń wypłaty wykonywanych poza obrotem żyrowym	1%	zł 100	

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Z. Augustowski**

53.

PISMO OKÓLNE NR 21 PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO, DEPARTAMENT DROBNEGO PRZEMYSŁU I RZEMIOSŁA

z dnia 8 lutego 1950 r.

(znak DP3B-04-04)

w sprawie rozgraniczenia przemysłu, prowadzonego sposobem fabrycznym i rzemieślniczym.

W celu usunięcia wątpliwości, które nasuwają się władzom przemysłowym II instancji i organom Samorządu Gospodarczego przy stosowaniu okólnika Przewodniczącego PKPG z dnia 7 listopada 1949 r. w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego (Mon. Pol. Nr A-86, poz. 1067) wyjaśnia się, co następuje:

1) Kryteria podane w punkcie 1 okólnika, nie mają zastosowania do przedsiębiorstw młynarskich, dziewiarskich, tkackich, hafciarskich, poligraficznych i budowlano-instalacyjnych, do których odnoszą się postanowienia szczegółowe, zawarte w pkt. od 2 do 7 okólnika.

2) Wiatrak jest obiektem młyńskim, wyposażonym w urządzenie, pozwalające na korzystanie z wiatru, bądź w przypadku braku wiatru z silnika elektrycznego lub motoru spalinowego. Obiekty młyńskie, które były budowane jako wiatraki jednak obecnie nie posiadają urządzenia do korzystania z wiatru, są młynami. Obudowa zewnętrzna i wygląd budynku nie mają przy tym żadnego znaczenia. Kaszarnie i śrutowniki uważa się za przedsiębiorstwa prowadzone jako przemysł wolny.

3) W punkcie 3 okólnika, odnośnie do dziewiarstwa przez wyrażenie „bez użycia maszyn" rozumieć należy „bez użycia maszyn o napędzie mechanicznym". Jednak ilość maszyn o napędzie ręcznym w zakładzie rzemieślniczym dziewiarskim nie może przekroczyć dwóch maszyn saneczkowych lub dwóch maszyn okrągłych. Przedsiębiorstwa posiadające maszyny o napędzie mechanicznym lub większą ilość maszyn o napędzie ręcznym od ilości wyżej podanej, uznaje się ze względu na rozmiar ich produkcji — za prowadzone sposobem fabrycznym.

4) Przy stosowaniu kryterium, określonego w punkcie 8 lit. b — okólnika należy brać pod uwagę przeciętną zdolność zatrudnienia przedsiębiorstwa niezależnie od faktycznej ilości zatrudnionych.

5) Kryteria zawarte w punkcie 8 okólnika pod literą a) i b) należy stosować niezależnie od siebie.

6) Właściwe postanowienia okólnika należy stosować również w odniesieniu do przypadków ustalenia sposobu prowadzenia przemysłów (rzemiosł) kocesjonowanych.

7) Przez izbę zainteresowaną kompetencyjnie rozumieć należy izbę, uprawnioną do wystąpienia z wnioskiem o ustalenie charakteru przedsiębiorstwa.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **mgr K. Gadomski**

54.

PISMO OKOLNE NR 1
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

z dnia 9 lutego 1950 r.

(znak ZA4D-05-7)

w sprawie premiowania pracownic w dniu „Święta Kobiet".

W związku z przypadającym w dniu 8 marca 1950 r. „Świętem Kobiet" zezwala się na premiowanie w tym dniu wyróżniających się pracownic, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach gospodarki uspołecznionej z zachowaniem następujących zasad:

1) Premię należy traktować jako indywidualną nagrodę dla kobiet wyróżniających się w pracy zawodowej lub społecznej. W pierwszym rzędzie należy premiować kobiety osiągające największą wydajność pracy, racjonalizatorki pracy; kobiety wyróżniające się pracą na kierowniczych stanowiskach (zwłaszcza nowowysunięte spośród robotnic) kobiety będące długoletnimi pracownicami w danym zakładzie pracy i wyróżniające się wzorową dyscypliną pracy.

2) Liczba premiowanych kobiet nie może przekroczyć poniżej podanych ilości:

a) w zakładach zatrudniających do 100 kobiet — 2 kobiety, w zakładach zatrudniających od 100 do 1000 — 2 kobiety na pierwsze 100 kobiet zatrudnionych oraz na każdą następną rozpoczętą liczbę 100 kobiet — po 1 kobiecie, w zakładach zatrudniających powyżej 1000 kobiet — 1% ogółu zatrudnionych kobiet.

3) Wysokość premii winna mieścić się w granicach od 3.000 zł do 5.000 zł.

4) Premie przyznaje dyrekcja przedsiębiorstwa lub zakładu w porozumieniu z radą zakładową, podstawową organizacyjcją partyjną zakładu pracy, oraz Ligą Kobiet.

5) Premia winna być wręczona na ogólnym zebraniu zakładu pracy w sposób uroczysty.

Niezależnie od premii pieniężnej należy szerszej grupie wyróżniających się kobiet wręczyć pisemne podziękowanie i uznanie Dyrekcji za wydajną pracę zawodową i społeczną.

6) Premie winny być wypłacone z funduszu nagród i prac zleconych.

DYREKTOR GENERALNY **Cz. Chmielewski**

55.

PISMO OKOLNE NR 14
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT TECHNIKI

z dnia 10 lutego 1950 r.

(znak TE8-1-1)

sprawa: norm wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy, opiniodawców, redaktorów, korektorów i rysowników, wykonane przy opracowaniu książek technicznych, na zlecenie przedsiębiorstw wydawniczych.

W ślad za pismem okólnym Nr 13 Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, komunikuje, co następuje:

1) punkt 5.23 norm wynagrodzeń otrzymuje następujące brzmienie: „5.23. Wynagrodzenie za rysunki techniczne wykonywane jako prace zlecone w postaci zgodnej z ustalonymi normami PKN lub w postaci z góry ustalonej przez Instytucję Wydawniczą obliczać można ryczałtowo według umowy, nie więcej jednak jak 250 zł w przeliczeniu na 1 godzinę pracy".

„Prace o charakterze graficznym mogą być wynagradzane według oddzielnej umowy".

2) W przypadku wznowienia książki technicznej, wydanej w kraju przed 1.I 1950 r., honorarium autorskie winno być ustalone, wg norm Pisma Okólnego Nr 13, z uwzględnieniem współczynnika procentowego, o którym mowa w p. 5.10 norm wynagrodzeń.

3) W związku z akcją centralizacji wydawnictw technicznych, przedsiębiorstwa wydawnicze, przejmują często zobowiązania w postaci umów z autorami, tłumaczami, redaktorami, opartych na zasadach odmiennych od zawartych w normach wynagrodzeń.

Celem ustalenia zasad stosowania pisma okólnego Nr 13 w okresie przejściowym, w odniesieniu do wspomnianych wyżej przypadków, ustala się następujący tryb:

w przypadku, jeśli umowa została zawarta przed dniem 1.I 1950 r., należy regulować należność według postanowień zawartej umowy, niezależnie od tego, kiedy praca zostanie wykonana.

Uprasza się uprzejmie o rozesłanie niniejszego pisma do wszystkich przedsiębiorstw, instytucji i jednostek organizacyjnych, które otrzymały pismo okólne Nr 13.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM **Andrzej Ferski**

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU TECHNIKI **inż. Ignacy Bursztyn**

56.

PISMO OKOLNE NR 1
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT FINANSOWY

z dnia 15 lutego 1950 r.

(znak FN11W2-5)

w sprawie podatku obrotowego od przedsiębiorstw państwowych i państwowo-spółdzielczych objętych zasadami systemu finansowego.

Departament Finansowy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego podaje do wiadomości i stosowania zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1950 r. wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie poboru w roku 1950 podatku obrotowego od przedsiębiorstw państwowych i państwowo-spółdzielczych objętych zasadami systemu finansowego.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Bronisław Biass**

Załącznik do pisma okólnego Nr 1 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Departament Finansowy z dn. 15 lutego 1950 r. (znak FN11W2-5).

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 lutego 1950 r.

wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie poboru w roku 1950 podatku obrotowego od przedsiębiorstw państwowych i państwowo-spółdzielczych objętych zasadami systemu finansowego.

W związku z zamierzonymi zmianami w zakresie opodatkowania podatkiem obrotowym przedsiębiorstw państwowych i państwowo-spółdzielczych, objętych zasadami systemu finansowego, ustala się tymczasowo następujące zasady poboru podatku obrotowego od tych przedsiębiorstw.

D z i a ł I.

Zasady opodatkowania przedsiębiorstw podległych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrom: Górnictwa i Energetyki, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Handlu Wewnętrznego oraz Handlu Zagranicznego.

Rozdział 1

OGÓLNE ZASADY OPODATKOWANIA

§ 1. 1. Przepisy §§ 2—10 oraz 12 zarządzenia niniejszego obowiązują przedsiębiorstwa podległe ministrom wymienionym w Dziale I zarządzenia, o ile przepisy Rozdziału 2 Działu I nie stanowią inaczej.

2. Przepisy §§ 2—9 zarządzenia niniejszego odnoszą się również do przedsiębiorstw podległych Prezesowi Rady Ministrów oraz innym ministrom wymienionym w działach II—X, jeżeli przepisy tych działów nie stanowią inaczej.

3. Przepisy, o których mowa w ust. 1 i 2, dotyczą również przedsiębiorstw, które zostaną objęte zasadami systemu finansowego po wejściu w życie niniejszego zarządzenia.

§ 2. Podatek obrotowy pobierany jest od przedsiębiorstw, określonych w zarządzeniu niniejszym, jako przemysłowy podatek obrotowy lub handlowy podatek obrotowy.

§ 3. 1 Samodzielnie bilansujące zakłady bądź przedsiębiorstwa wytwórcze (przetwórcze) opłacają przemysłowy podatek obrotowy od wszelkiego rodzaju obrotów.

2. Samodzielnie bilansujące zakłady (biura branżowe, oddziały, ekspozytury, hurtownie itp.), bądź przedsiębiorstwa

handlowe (usługowe) opłacają handlowy podatek obrotowy od wszelkiego rodzaju obrotów.

§ 4. 1. Podatnikami przemysłowego podatku obrotowego są samodzielnie bilansujące wytwórcze (przetwórcze):
a) zakłady (oddziały itp.), bądź
b) przedsiębiorstwa w przypadku, gdy nie posiadają samodzielnie bilansujących zakładów (oddziałów itp.), lub gdy oprócz zakładów samodzielnie bilansujących, posiadają również zakłady nie sporządzające samodzielnych bilansów — w zakresie obrotów tych ostatnich, jak również od obrotów własnych.

2. Podatnikami handlowego podatku obrotowego są samodzielnie bilansujące zakłady (biura branżowe, oddziały, ekspozytury, hurtownie itp.), bądź przedsiębiorstwa handlowe (usługowe), przy czym ma odpowiednie zastosowanie przepis ust. 1 pkt. b).

3. Zakład usamodzielniony bilansowo w ciągu roku podatkowego staje się podatnikiem podatku obrotowego z chwilą przejścia na samodzielny bilans.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania przemysłowym lub handlowym podatkiem obrotowym stanowi obrót:
2. Za obrót uważa się:
a) należną odpłatę za świadczenie rzeczy lub usług nie wyłączając prowizji i innych wynagrodzeń przy czynnościach wszelkiego rodzaju pośrednictwa, komisu itp.,
b) wartość sprzedażną deputatów branżowych, które nie są odkupywane od central handlowych.
3. Nie uważa się za obrót:
a) obrotów wewnętrznych, dokonanych w ramach samodzielnie bilansującego zakładu lub przedsiębiorstwa (§ 4). Jednak jest obrotem sprzedaż wewnętrzna towarów lub usług przez jednostki hurtowe jednostkom detalicznym, dokonana w ramach jednostki samodzielnie bilansującej,
b) przesunięć wewnętrznych pomiędzy jednostkami samodzielnie bilansującymi w ramach przedsiębiorstwa wytwórczego (przetwórczego) surowców i materiałów pomocniczych oraz przeznaczonych do rozrachunku z plantatorami towarów,
c) przesunięć wewnętrznych pomiędzy samodzielnie bilansującymi jednostkami handlowymi w ramach przedsiębiorstwa na poziomie jednego szczebla (hurtu lub detalu) — przy równoczesnym przesunięciu marży handlowej.

§ 6. Obroty osiągnięte ze sprzedaży towarów przedsiębiorstwom (centralom, biurom) eksportowym, nabywającym te towary, celem sprzedaży za granicę, podlegają przemysłowemu podatkowi obrotowemu.

§ 7. Jednostki hurtowej sprzedaży opłacają handlowy podatek obrotowy zarówno od własnych obrotów hurtowych jak i od obrotów jednostek sprzedaży detalicznej, pozostających z nimi na wspólnym bilansie (§ 5 ust. 3 pkt. a).

§ 8. Wolne są od podatku obrotowego świadczenia:
1. jednostek administracyjnych przemysłu i handlu (usług) utrzymywanych z Rachunku Narzutów Administracyjnych,
2. wyodrębnionych (samodzielnie bilansujących) działów inwestycyjnych przedsiębiorstw,
3. central zaopatrzenia i central skupu,
4. central (biur) importowych oraz eksportowych — — w ramach ich działalności statutowej.

§ 9. 1. Zaliczki miesięczne na podatek obrotowy (przemysłowy i handlowy) od obrotów osiągniętych w danym miesiącu płatne są we właściwym według siedziby podatnika (§ 4) lub płatnika urzędzie skarbowym w terminie do dnia 25 miesiąca następującego z wyjątkiem przewidzianym w ust. 3.

2. W przypadku niemożności obliczenia należnej zaliczki w terminie określonym w ust. 1, zaliczka powinna być uiszczona w terminie określonym w ust. 1 w kwocie odpowiadającej zaliczce uiszczonej w ubiegłym miesiącu. Wpłacenie różnicy pomiędzy faktycznie uiszczoną a należną kwotą zaliczki powinno nastąpić najpóźniej w następnym terminie płatności zaliczki, tj. do dnia 25 miesiąca drugiego po upływie miesiąca, w którym dokonano obrotu.

3. Zaliczki na podatek obrotowy od obrotów wytwórni drożdży osiągniętych w danym miesiącu ze sprzedaży drożdży, płatne są w terminach: za okres od 1 do 5 — w dniu 6-tym, za okres od 6 do 10 — w dniu 11-tym, za okres od 11 do 15 — w dniu 16-tym, za okres od 16 do 20 — w dniu 21-szym, za okres od 21 do 25 — w dniu 26-tym danego miesiąca i za okres od 26 do końca miesiąca — w dniu 1-ym miesiąca następnego.

§ 10. Przemysłowy podatek obrotowy wynosi, z wyjątkami przewidzianymi w § 11, od obrotów osiągniętych przez przedsiębiorstwa podległe:
1. Ministrowi Górnictwa i Energetyki oraz Przemysłu ciężkiego 1%
2 pozostałym Ministrom (Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego), o których mowa w dziale niniejszym 2%

§ 11. Przemysłowy podatek obrotowy wynosi od obrotów osiągniętych przez:
a) przedsiębiorstwa i zakłady podległe:
1. Polskiemu Monopolowi Solnemu ze sprzedaży:
a) soli bydlęcej, przemysłowej oraz szarej jadalnej 2%
b) soli przeznaczonej na eksport 2%
c) soli jadalnej białej (warzonej i kamiennej), sprzedawanej w kraju 60%
2. Państwowemu Monopolowi Zapałczanemu ze sprzedaży zapałek przeznaczonych do sprzedaży krajowej . 65%
3. Centralnemu Zarządowi Przemysłu Fermentacyjnego ze sprzedaży:
a) napojów winnych (wina, miodu pitnego i moszczu) 10%
b) piwa 15%
c) drożdży 60%
4. Państwowemu Monopolowi Spirytusowemu ze sprzedaży:
a) wódek czystych, spirytusu butelkowanego, spirytusu luzem do wyrobu wódek gatunkowych i esencji do konserwacji napojów winnych i soków oraz wszelkich artykułów spożywczych z wyjątkiem octu 88%
b) wódek gatunkowych wytrawnych 75%
c) wódek gatunkowych słodkich, półsłodkich i likierów (z wyjątkiem jajowego) 70%
d) nalewów naturalnych wódek, sporządzonych na spirytusach owocowych, zbożowych, wypalanych z wina lub z winogron oraz likieru jajowego 60%
5. Zakłady Mięsne Dyrekcji Przetwórstwa Centr. Zarządu Przemysłu Mięsnego ze sprzedaży mięsa, tłuszczów, wędlin i konserw oraz odpadków poubojowych niejadalnych 1%
6. Zakłady Rybne podległe Centrali Rybnej . . . 1%
7. Zakłady wytwórcze (przetwórcze) Polskich Zakładów Zbożowych 1%
8. Zakłady przetwórcze Centrali Odpadków Produktów Poubojowych „Bacutil" 1%
9. Zakłady wytwórcze (przetwórcze) ze sprzedaży bezpośrednio konsumentom towarów wymienionych w art. 9 ust. 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U.R.P. Nr 52, poz. 413) 12%

§ 12. Handlowy podatek obrotowy wynosi z wyjątkami przewidzianymi w § 13 . . . . 1%

§ 13. Handlowy podatek obrotowy wynosi od obrotów osiągniętych przez:
1. Zakłady Sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego ze sprzedaży:
a) papierosów i tytoni fajkowych 70%
b) cygar, tabaki i tytoniu do życia 30%
2. Centralę Handlową Przemysłu Cukrowniczego ze sprzedaży cukru gotowego w kraju pochodzącego z produkcji krajowej 31%
3. Zakłady handlowe ze sprzedaży bezpośrednio konsumentom towarów wymienionych w art. 9 ust. 1 dekretu z dn. 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U.R.P. Nr 52, poz. 413) . . . 11%

Rozdział 2.

SZCZEGÓLNE ZASADY OPODATKOWANIA

Centralny Zarząd Przemysłu Fermentacyjnego

§ 14. 1. Wartość sprzedażna próbek napojów winnych i piwa podlega podatkowi obrotowemu.

2. Browar w Tychach, w zakresie zaopatrzenia innych browarów Centralnego Zarządu Przemysłu Fermentacyjnego w chmiel, uważa się za centralę zaopatrzenia.

Polski Monopol Tytoniowy

§ 15. 1. Magazyny surowców Polskiego Monopolu Tytoniowego, w zakresie obrotu surowcem tytoniowym, uważa się za centralę zaopatrzenia.

2. Obroty pozostających we własnym zarządzie Polskiego Monopolu Tytoniowego sklepów detalicznych, osiągnięte ze sprzedaży wyrobów tytoniowych — wolne są od podatku obrotowego.

Państwowy Monopol Spirytusowy

§ 16. 1. Wszelkie obroty z tytułu świadczeń towarów i usług pomiędzy zakładami Państwowego Monopolu Spirytusowego, jak również pomiędzy tymi zakładami a Biurem Obrotu Spirytusem, wolne są od podatku obrotowego.

2. Narodowy Bank Polski pobiera i odprowadza na rachunek właściwego dla podatnika urzędu skarbowego zaliczkę na podatek obrotowy od zainkasowanych na rzecz Państwowego Monopolu Spirytusowego należności za sprzedane towary wymienione w § 11, pkt. 4 lit. a) 88%, zaś od wymienionych w § 11 pkt. 4 lit. b), c) i d) 60%. Różnicę pomiędzy kwotą potrąconą w powyższy sposób, a zaliczką przypadającą do zapłaty, wpłaca podatnik w terminie określonym w § 9.

Państwowa Centrala Zielarska

§ 17. Ekspozytury Państwowej Centrali Zielarskiej opłacają od detalicznych punktów sprzedaży (sklepów, pijalni), pozostających z nimi na wspólnym bilansie handlowy podatek obrotowy.

Centrala Odpadków Użytkowych

§ 18. Zakłady Przetwórcze Centrali Odpadków Użytkowych opłacają przemysłowy podatek obrotowy, natomiast zbiornice wojewódzkie Centrali jako jednostki Centrali skupu wolne są od podatku obrotowego.

Centrala Handlowa Przemysłu Elektrotechnicznego

§ 19 1. Obroty ze świadczeń usługowych składów spedycyjnych na rzecz Biur Sprzedaży nie podlegają opodatkowaniu.

2. Obroty ze świadczeń usługowych Serwisu Akumulatorowego i Radiowego na rzecz jednostek wchodzących w skład przedsiębiorstwa Centrala Handlowa Przemysłu Elektrotechnicznego, nie podlegają podatkowi obrotowemu.

Polskie Zakłady Zbożowe

§ 20. Obroty dokonane między jednostkami Polskich Zakładów Zbożowych samodzielnie bilansującymi — wolne są od podatku obrotowego. Sprzedaż dla Biura Handlu Zagranicznego Polskich Zakładów Zbożowych podlega jednak opodatkowaniu.

Centrala Spożywcza

§ 21. Oddziały Eksportu Wewnętrznego i Małego Centrali Spożywczej uważa się za centrale eksportowe.

Centrala Mięsna

§ 22. Obroty żywcem rzeźnym wolne są od podatku obrotowego.

Centrala Odpadków Produktów Poubojowych „Bacutil"

§ 23. Przesunięcia wewnętrzne pomiędzy Zakładami Przetwórczymi w ramach Centrali „Bacutil" — nie podlegają podatkowi obrotowemu.

Centralne Biuro Łożysk Tocznych „Cebiloz"

§ 24. Centralne Biuro Łożysk Tocznych „Cebiloz" opłaca od działalności usługowej handlowy podatek obrotowy.

Biuro Dokumentacji Technicznej

§ 25. Biuro Dokumentacji Technicznej podległe Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wolne jest od podatku obrotowego.

Dział II.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE PREZESOWI RADY MINISTRÓW.

§ 26. Przedsiębiorstwo Państwowe Polskie Radio jest podatnikiem przemysłowego podatku obrotowego w zakresie świadczeń polegających na instalacji urządzeń technicznych i ich obsłudze.

§ 27. Przedsiębiorstwo Państwowe Radiofonizacji Kraju jest podatnikiem przemysłowego podatku obrotowego w zakresie świadczeń usług polegających na konserwacji i naprawie radioodbiorników oraz zakładaniu urządzeń radiowych.

§ 28. Wolne od podatku obrotowego są:

a) Przedsiębiorstwo Polska Agencja Prasowa,
b) Przedsiębiorstwo Państwowe Polskie Radio w zakresie przychodów z opłat abonamentowych i opłat za usługi informacyjno-nadawcze,
c) Przedsiębiorstwo Państwowe Radiofonizacji Kraju w zakresie przychodów z opłat abonamentowych i opłat za instalacje głośnikowe.

§ 29. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

Dział III.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI LEŚNICTWA.

§ 30. 1. Podatnikami przemysłowego podatku obrotowego są Rejony Przemysłu Leśnego i przedsiębiorstwa wyodrębnione podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Leśnego.

2. Rejony Lasów Państwowych nie opłacają podatku obrotowego.

§ 31. Stawka zarówno przemysłowego, jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

Dział IV.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI KOMUNIKACJI.

§ 32. Podatnikami i płatnikami przemysłowego bądź handlowego podatku obrotowego są:

1) każdy samodzielnie bilansujący zakład PKP (np. DOKP, Warsztaty Mechaniczne PKP) od opłat pozaprzewozowych. Dyrekcja Generalna Kolei Państwowych jest płatnikiem podatku obrotowego od przychodów, pochodzących z opłat za przewozy.
2) Dyrekcje Okręgowe PKS,
3) Przedsiębiorstwo Polskie Linie Lotnicze „Lot",
4) samodzielnie bilansujące zakłady przedsiębiorstwa „Państwowa Żegluga Śródlądowa",
5) przedsiębiorstwo „Stocznie Rzeczne",
6) przedsiębiorstwo Polskie Biuro Podróży „Orbis",
7) przedsiębiorstwo „Biuro Projektów i Studiów Komunikacyjnych",
8) przedsiębiorstwo „Kamieniołomy i Klinkiernie Komunikacji".

§ 33. Nie podlegają opodatkowaniu obroty dokonane między poszczególnymi samodzielnie bilansującymi jednostkami w ramach jednego przedsiębiorstwa.

§ 34. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

§ 35. Przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przedsiębiorstw Robót Komunikacyjnych obowiązują zasady opodatkowania ustalone dla przedsiębiorstw podległych Ministrowi Budownictwa.

Dział V.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI POCZT I TELEGRAFÓW.

§ 36. Podatnikami i płatnikami przemysłowego bądź handlowego podatku obrotowego są:

1) Dyrekcje Okręgowe Poczt i Telekomunikacji,
2) Przedsiębiorstwo Biuro Studiów i Projektów Łączności,
3) Przedsiębiorstwo Robót Telekomunikacyjnych,
4) Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch".

§ 37. 1. Do podstawy opodatkowania Dyrekcji Okręgowej Poczt i Telekomunikacji wlicza się zarówno wpływy otrzymane bezpośrednio przez Dyrekcję jak też wpływy otrzymane za pośrednictwem Dyrekcji Generalnej Poczt i Telekomunikacji.

2. Nie podlegają opodatkowaniu obroty dokonane między poszczególnymi samodzielnie bilansującymi jednostkami w ramach jednego przedsiębiorstwa.

§ 38. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

Dział VI.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI OŚWIATY.

§ 39. 1. Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady Wydawnictw Szkolnych opłacają od obrotów w zakresie produkcji zarówno własnej jak i obcej handlowy podatek obrotowy.

2. Przedsiębiorstwo określone w ustępie 1 nie opłaca przemysłowego podatku obrotowego.

§ 40. Państwowe Zakłady Pomocy Szkolnych opłacają przemysłowy podatek obrotowy.

§ 41. Centrala Zaopatrzenia Szkół opłaca handlowy podatek obrotowy.

§ 42. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

Dział VII.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI BUDOWNICTWA

§ 43. Przy świadczeniach polegających na wykonywaniu robót budowlanych — w przypadku wystawiania rachunków zaliczkowych (przejściowych) — za obrót uważa się sumę wynikającą z tych rachunków.

§ 44. Zakład Osiedli Robotniczych nie opłaca podatku obrotowego.

§ 45. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

Dział VIII.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

§ 46. Podatnikami i płatnikami przemysłowego podatku obrotowego, jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Państwowych Gospodarstw Rolnych, są jedynie zakłady przemysłowe wchodzące w skład zespołów gospodarstw, względnie wyodrębnionych gospodarstw.

§ 47. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

Dział IX.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI ŻEGLUGI.

§ 48. Obroty dokonane pomiędzy zakładami samodzielnie bilansującymi w ramach jednego przedsiębiorstwa nie podlegają opodatkowaniu.

§ 49. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

§ 50. Przedsiębiorstwa robót inżynieryjno-morskich i czerpalnych a w szczególności:
a) Przedsiębiorstwo Robót Czerpalnych i Podwodnych,
b) Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjno-Morskich,
c) Państwowe Biuro Projektów Budownictwa Morskiego — obowiązują zasady ustalone dla przedsiębiorstw podległych Ministrowi Budownictwa.

Dział X.

PRZEDSIĘBIORSTWA PODLEGŁE MINISTROWI KULTURY I SZTUKI.

§ 51. Stawka zarówno przemysłowego jak i handlowego podatku obrotowego wynosi 1%.

§ 52. Centrala Rozpowszechniania Filmów opłaca handlowy podatek obrotowy również od obrotów osiągniętych przez kinoteatry (stałe, objazdowe i punkty wyświetlania).

§ 53. Przedsiębiorstwo Państwowa Składnica Księgarska opłaca handlowy podatek obrotowy jedynie od obrotów osiągniętych ze sprzedaży zewnętrznej.

§ 54. Biuro Zagranicznego Obrotu Filmów wolne jest od podatku obrotowego.

Dział XI.

§ 55. 1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do obrotów osiągniętych od dnia 1 stycznia 1950 r.

2. Równocześnie uchyla się zarządzenia Ministra Skarbu:
a) z dnia 29 grudnia 1948 r. o poborze jednokrotnego podatku obrotowego od sprzedaży towarów przedsiębiorstw państwowych i pozostających pod zarządem państwowym, podległych Ministerstwu Przemysłu i Handlu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 102, poz. 479), o ile dotyczy przedsiębiorstw objętych zasadami systemu finansowego,
b) z dnia 3 stycznia 1949 r. o poborze jednokrotnego podatku obrotowego od sprzedaży lub wymiany towarów „Polskiego Monopolu Tytoniowego". „Państwowego Monopolu Spirytusowego", „Polskiego Monopolu Solnego", „Państwowego Monopolu Zapałczanego" oraz pozostającego pod zarządem przymusowym przedsiębiorstwa wytwarzającego towary objęte monopolem zapałczanym, jak również losów loterii, urządzanych przez „Polski Monopol Loteryjny" (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 2, poz. 6) w części dotyczącej przedsiębiorstw: „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy", „Państwowy Monopol Zapałczany" oraz „Polski Monopol Solny".

3. W sprawach nieuregulowanych niniejszym zarządzeniem stosuje się odpowiednio dotychczasowe przepisy podatkowe.

MINISTER SKARBU **K. Dąbrowski**

57.

PISMO OKÓLNE NR 10.
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 17 lutego 1950 r.

(znak INON — 03 — 10)

w sprawie wyjaśnienia Uchwały KERM z dn. 28 stycznia 1950 r.

Nawiązując do Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1950 r. w sprawie przesunięcia terminu dla pokrywania faktur (rachunków) podlegających bezpośredniej zapłacie ze środków PI 1949 roku — Departament Inwestycji podaje do wiadomości, że Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Minister Skarbu pismem z dnia dzisiejszego upoważnili Bank Inwestycyjny do przyjmowania od inwestorów i przedsiębiorstw wykonawczych pisemnych wyjaśnień, o których mowa w pkt. 3 cytowanej Uchwały.

W związku z powyższym należy składać wyjaśnienia jedynie w Banku Inwestycyjnym, nie kierując żadnych pism w tej sprawie ani do Przewodniczącego PKPG ani do Ministra Skarbu.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU **B. Baliński**

58.

PISMO OKÓLNE NR 11
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 17 lutego 1950 r.

(znak INIA — 01 — 20/50)

w sprawie przenoszenia inwestycji energetycznych z planów poszczególnych użytkowników do planu inwestycyjnego CZE w 1950 r.

§ 1. Instrukcja 4/DI-F33 Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz instrukcja Nr 6 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustaliły zasadę, że inwestycje energetyczne, powiększające w myśl przepisów specjalnych majątek trwały CZ Energetyki, powinny być objęte planem inwestycyjnych CZE.

§ 2. Do czasu szczegółowego rozpracowania przepisów specjalnych, które uregulowałyby rozdział majątkowy urządzeń energetycznych, ustala się następujące tymczasowe ramowe wytyczne:

1) Do majątku trwałego C.Z. Energetyki względnie przedsiębiorstw podległych CZE, należą:
a) stacje transformatorowe o górnym napięciu zasilającym powyżej rzędu 40 kV przyłączone do sieci Zjednoczenia Energetycznego niezależnie od tego, czy stacja służy do zasilania kilku czy wyłącznie jednego zakładu przemysłowego, instytucji itd.
b) stacje transformatorowe przyłączone do sieci Zjednoczenia Energetycznego niezależnie od górnego napięcia zasilającego w wypadku, gdy stacje te służą do zasilania więcej niż jednego zakładu przemysłowego, instytucji itp.
c) wszystkie linie wysokiego i niskiego napięcia, o ile nie stanowią sieci wewnętrznej danego użytkownika.

2) Wątpliwości wypływające przy stosowaniu podpunktów a, b, c, punktu 1 rozstrzyga właściwe Zjednoczenie Energetyczne, przy czym w zasadniczych wypadkach zainteresowane strony mogą odwołać się do PKPG.

3 Urządzenia energetyczne nie objęte podpunktami a, b c, punktu 1 powinny być traktowane jako elementy wewnętrznych urządzeń energetycznych użytkownika i aktywowane w bilansie jego majątku trwałego.

§ 3. Celem uniknięcia trudności przy rozbudowie istniejących podstacji transformatorowych i linii, które w chwili obecnej nie stanowią majątku trwałego energetyki poleca się CZE, aby w porozumieniu z zainteresowanymi zakładami, instytucjami itd. uregulował stan majątkowo-prawny na tym odcinku w myśl wytycznych § 2 niniejszego pisma okólnego. Ostateczny termin uregulowania powyższego stanu ustala się na dzień 1 lipca 1950 r.

§ 4. Budowę i rozbudowę stacji transformatorowych przyłączonych do sieci Zjednoczenia Energetycznego, które w myśl § 2 pkt. 2 powiększają majątek trwały użytkownika należy planować i wykonywać w porozumieniu z właściwymi Zjednoczeniami Energetycznymi. W szczególności wymagają akceptacji Zjednoczeń Energetycznych wszystkie fazy dokumentacji technicznej. Akceptacja Zjednoczeń Energetycznych musi być uwidoczniona w dokumentcji inwestycyjnej składanej przez inwestora-użytkownika do oddziałów Banku Inwestycyjnego.

§ 5. Niezależnie od wymagań § 4 muszą być zachowane przy realizacji inwestycji energetycznych, powiększających majątek trwały użytkownika istniejące przepisy o budowie urządzeń energetycznych.

§ 6. Wszystkie inwestycje energetyczne, które w myśl wytycznych § 2 powiększają majątek trwały energetyki, objęte zaś są zatwierdzonym planem użytkowników na 1950 r. — winny być w terminie do dnia 15 marca 1950 r. przeniesione do planu CZE (do tego terminu powinny wpłynąć do Departamentu Inwestycji PKPG właściwe wnioski o przeniesienie) przy czym:

1) przeniesieniu podlegają dokumentacja, limity finansowe, umowy zleceniowe dotyczące wykonawstwa oraz plany zaopatrznia w maszyny, urządzenia i materiały, które zostaną włączone do planu zaopatrzenia energetyki. Wraz z już dokonanymi zamówieniami,

2) ze względu na to, że dotychczasowi inwestorzy-użytkownicy mogli błędnie zaplanować zarówno limit finansowy jak i zaopatrzenie, upoważnia się CZE do wystąpienia wobec inwestorów-użytkowników o dodatkowe środki finansowe i materiałowe. Środków tych dostarczą dla CZE dotychczasowi inwestorzy-użytkownicy w ramach swoich limitów, dokonując odpowiednich zmian rzeczowych w swoich planach.

Jedynie w szczególnie ważnych uzasadnionych wypadkach zezwala się władzom nadrzędnym CZE i użytkownika do wspólnego wystąpienia wobec PKPG.

§ 7. Przeniesienie środków finansowych z planu użytkownika do planu inwestycyjnego CZE należy dokonać po uprzednim uzgodnieniu z właściwym Zjednoczeniem Energetycznym i CZE na podstawie i w trybie przewidzianym Zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowana Gospodarczego i Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1950 r. o zasadach przenoszenia środków na sfinansowanie inwestycji w ramach PI na 1950 r.

§ 8. Począwszy od dnia 15 marca 1950 r., zostaje zatrzymane przenoszenie inwestycji energetycznych z zatwierdzonych planów użytkowników do planu inwestycyjnego CZE na 1950 r.

W tym wypadku pełną odpowiedzialność za realizację inwestycji energetycznej, objętej planem użytkownika ponosi użytkownik.

Zadaniem jego jest zorganizowanie wszystkich elementów wykonawstwa (zaopatrzenie, zlecenie dokumentacji technicznej, zlecenie wykonawstwa itd.).

§ 9. W przypadku omówionym w § 8 zarówno dokumentacja techniczna (we wszystkich jej fazach), jak i wykonawstwo muszą być realizowane w porozumieniu i pod nadzorem właściwego Zjednoczenia Energetycznego. Dokumentcja dla powyższych inwestycji składana do oddziałów Banku Inwestycyjnego powinna posiadać akceptację właściwego Zjednoczenia Energetycznego.

§ 10. Po kolaudacji, inwestycja energetyczna, zrealizowana w myśl § 8 powinna zostać przeniesiona w myśl § 58 pkt. b Instrukcji Nr 8 PKPG do majątku trwałego właściwego przedsiębiorstwa podległego CZE w trybie przewidzianym obowiązującymi przepisami.

§ 11. Przepsy niniejszego pisma okólnego, a w szczególności § 8 dotyczą planu inwestycyjnego na 1950 r. Tryb działalności inwestycyjnej na odcinku urządzeń energetycznych w 1951 r. zostanie ujęty właściwymi instrukcjami.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

59.

PISMO OKÓLNE NR 12. PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 22 lutego 1950 r.

(znak INON — 12 — 3)

w sprawie środków nielimitowanych pozostałych z Planu 1949 r.

W związku z pkt. 7 C Zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1949 r. w sprawie zakończenia wykonywania i rozliczeń z Planu 1949 r. — Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego po porozumieniu z Min. Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Roboty inwestycyjne, finansowane ze środków nielimitowanych, które zostały zakumulowane w Banku i do dnia 31 grudnia 1949 r. nie zostały wykorzystane należy w rozmiarach planowanych na 1949 r. nadal bez przerwy kontynuować.

2) Bank finansujący inwestycje jest obowiązany do dalszych wypłat w miarę postępu robót i składania rachunków pod warunkiem jednak, że niewykorzystane środki nielimitowane zostały przynajmniej zgłoszone przez inwestora bez pośredniego do inwestora naczelnego, celem włączenia ich do Planu Inwestycyjnego na rok 1950. Podstawą dla Banku jest kopia pisma inwestora bezpośredniego w tej sprawie. Jeżeli inwestorowi w r. 1950 nie przysługuje wskutek zmiany zasad jego gospodarki finansowej, prawo posiadania środków własnych nielimitowanych, które zakumulował w 1949 r. winien on wystąpić w normalnej drodze o uzyskanie odpowiedniej kwoty środków limitowanych, zaznaczając, że posiada w Banku zablokowane środki nielimitowane.

3) Bank finansujący inwestycje przeprowadzi rozliczenia dwustronne z tytułu robót fizycznie wykonanych zgodnie z planem inwestycyjnym do dnia 31 grudnia 1949 r. na które inwestor nie zakumulował środków nielimitowanych, chóć był do akumulacji zobowiązany.

Powyższe przekroczenia dyscypliny inwestycyjnej bank zewidencjonuje i przedstawi Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministerstwu Skarbu.

Zgodnie z pkt. 3 Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1950 r. w sprawie przesunięcia terminu dla pokrywania faktur (rachunków) podlegających bezpośredniej zapłacie ze środków Planu Inwestycyjnego na rok 1949, ustala się jako termin ostateczny rozliczeń środków nielimitowanych z Planu Inwestycyjnego 1949 r. dzień 20 marca 1950 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Foksal 15, tel. 8-50-07.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł., półroczna 1.080 zł., roczna 2.160 zł.

PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch", W-wa, ul. Srebrna 12, Konto PKO I-14000

Cena numeru 60 zł.

Druk. „Prasa Demokratyczna", W-wa, Zamów. Nr 37 z dn. 2.III.50 r. — nakład 10.000 egz. Ukończono w marcu 1950 r.
P-101970